

Forslag. I og for sig kan Theorien være fuldkommen rigtig, men Forholdene ere, saaledes som jeg troer at have oplyst for det ærede Thing, i den Grad forskjellig fra de almindelige Forhold, at den almindelige Regel ikke bør finde nogen som helst Anvendelse.

Madfen: Med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler httrede, maa jeg tillade mig at fremsætte den Bemærkning, at det vistnok kan siges, at de samme Forhold, som have været tilstede i Fredericia, ogsaa kunne fremvises paa andre Steder i Jylland, og navnlig, at de Skatteydere, som ere blevne ansatte til Krigsskat, ikke mere ere tilstede. Jeg troer derfor, at Spørgsmaalet om Eftergivelse af Krigsskat for Fredericia, hvorom her er Tale, bedst laader sig afgjøre ved særlig Lov; thi jeg troer, at en saadan Lov maa gaae noget videre, saaledes at den ikke blot omfatter Fredericia, men hele Jylland med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor Skatteydere efter den Tid, Skatteansættelsen foregik i vedkommende Communer, ere forsvundne derafra. Dersom dette ikke bliver Tilfældet, vil det Spørgsmaal staae tilbage, hvad en Communalbestyrelse skal foretage, naar den skal opkræve Krigsskat, men vedkommende Dder, som er ansat dertil, ikke længer er tilstede i denne Commune, eller i Jylland, ja maa skee endog er flyttet til Ulandet? Et saadant Spørgsmaal kan opstaae mange Steder, og man maa da hyderligere spørge, om Communens øvrige Beboere skulle udrede den Skat, som de, der ikke længer ere tilstede, ikke kunne svare, eller om den kan eftergives? Jeg skal tillade mig at henstille til det Udvalg, som er nedsat i Anledning af Loven om Eftergivelse af Krigsskat for Fredericia, at tage under Overveielse, om det ikke er nødvendigt at udvide denne Lov til alle Communer, hvor Skatteydere ere forsvundne, eller ere blevne ude af Stand til at betale, og jeg skal tillade mig at henstille det Samme til den høitærede Finansministers Overveielse.

Tfcherning: De Herrer maae nu have en Idee om, at de ere nær ved at sætte Haanden i en Hvepserede, og De gjøre derfor bedst i at gaae ind paa Forslaget, som det nu

foreligger, og blive færdige med denne Sag; thi ellers vaagner den op igjen under mangfoldige Stikfælsler. Den ærede Rigsdagsmand (Gab) — lad os ved denne Leilighed sige: for Fredericia, thi det definerer hans Stilling saameget klarere, eller det ærede Medlem, som er valgt i Fredericia; det er allerede nok til Definitionen, og det er jeg berettiget til at sige — siger, at mit Forslag maa skee er rigtigt i Principet, ja, han er nær ved at sige, at det er rigtigt i Principet; dette tager jeg altsaa for givet, at det Princip, jeg gaaer ud fra, er anerkjendt saa nær som muligt, om end ikke absolut, af det ærede Medlem. Men for nu at blive af med Virkningen af dette Princip, griber han det bekjendte Stikord „doctrinair“; det gaaer her som sædvanligt: Hvergang En søger at gjøre gjældende, hvad der ligger i det Rigtige i og for sig og i det Fornuftige ved et foreliggende Forhold, bliver det kaldet „doctrinair“, i Modsetning til at gribe det, som synes til en vis Tid at behage en vis Fleerhed paa et vist Sted, og som man altsaa kalder „antidoctrinair“. Jeg derimod sætter det Doctrinaire deri, at man anvender Principer, som ikke hvile paa en sikker og klar Grundvold, og fastholder dem, som om de laae paa en silker og fast Grundvold; dette er den egentlige Betegnelse af det Doctrinaire. Det er saaledes meget doctrinair at tale om Fællesanliggender, uden at der er noget Fællesskab, ja, det er maa skee det meest Doctrinaire, som eksisterer. Nei, i det Princip, jeg her har opstillet, ligger der Noget, som er ganske simpelt og praktisk, netop det, der ligger i alle Skattespørgsmaal, det nemlig, at spørge: Kan Den, der skal yde, yde det, han skal, paa den Tid, man kræver Skatten af ham, eller kan han bringes dertil ved de Tvangsmidler, man er berettiget til at bruge? Kan han det, saa skal der ingen Skat eftergives ham, men er han ikke i Stand dertil, saa maa Skatteeftergivelsen træde frem som alle andre Skatteeftergivelser, nemlig ved en speciel Bestemmelse, der hidtildags er givne ved en Resolution, og for Fremtiden, saaledes som vi have forstaaet hinanden for nogle Dage siden, ved Lov. Det, som maa tjene til Svar for det ærede Medlem, som vil bringe Underføgelserne ind paa